

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΟΥ Χ. ΜΠΙΣΤΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΑΓΩΝΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003 ΣΤΙΣ 20/6/2003

Α. Η εγκληματική επίθεση των Αμερικανοβρετανών ιμπεριαλιστών κατά του Ιράκ σφραγίζει σήμερα τις παγκόσμιες εξελίξεις και σηματοδοτεί μια βαθιά αντιδραστική τομή στην παγκόσμια κατάσταση. Αποτελεί έκφραση της μη ελεγχόμενης και παρατεταμένης οικονομικής κρίσης του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού συστήματος, αλλά και των αλλαγμένων συσχετισμών των δυνάμεων μετά την ανατροπή του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και την ανάδειξη των ΗΠΑ σε μοναδική υπερδύναμη.

Με τον πόλεμο αυτό κουρελιάστηκαν και τα τελευταία υπολείμματα της λεγόμενης διεθνούς νομιμότητας• μπήκαν οριστικά στην προκρούστεια κλίνη της αμερικάνικης αυθαιρεσίας και επιθετικότητας μια σειρά δικαιωμάτων που είχαν κατακτηθεί με αγώνες και είχαν κατοχυρωθεί και στον καταστατικό χάρτη του ΟΗΕ ως αποτέλεσμα της αντιφασιστικής νίκης των λαών στο Β΄ παγκόσμιο πόλεμο, όπως η αυτοδιάθεση, η ανεξαρτησία, η εδαφική κυριαρχία και η ακεραιότητα κρατών και λαών.

Οι ΗΠΑ, αξιοποιώντας τα γεγονότα της 11ης του Σεπτεμβρίου 2001 ως πρόσχημα (γεγονότα που αρκετοί είχαν παρομοιάσει με νέο Ράϊχσταγκ), διακήρυξαν δια στόματος Μπους «Όποιος δεν είναι μαζί μας είναι με τους τρομοκράτες» και προώθησαν την υλοποίηση και εφαρμογή του από καιρό επεξεργασμένου δόγματος του «προληπτικού πολέμου».

Οι στόχοι της επίθεσης κατά του Ιράκ δεν αφορούσαν μόνο την αρπαγή και μονοπώληση των δευτέρων στον κόσμο πετρελαϊκών αποθεμάτων της πολύπαθης αυτής χώρας. Επιδίωκαν ακόμα τον εκφοβισμό της πρώτης σε παραγωγή πετρελαίου Σαουδικής Αραβίας, τη μετατροπή του Ιράκ σε στρατιωτικό προγεφύρωμα για μελλοντικές επιθέσεις κατά της Συρίας και του Ιράν, για την απομόνωση και συντριβή της παλαιστινιακής Ιντιφάντα – της πρωτοπορίας δηλαδή του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα των αραβικών λαών.

Η εγκληματική αυτή επίθεση και κατοχή που έγινε με το πρόσχημα των ανύπαρκτων όπλων μαζικής καταστροφής του Ιράκ, ήρθε να ολοκληρώσει ένα πρώτο στάδιο ελέγχου της Ευρασίας –μετά τις επεμβάσεις στα Βαλκάνια, το διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας και την κατοχή του Αφγανιστάν– για τη μονοπώληση των σπουδαιότερων ενεργειακών πηγών του πλανήτη και των οδών που οδηγούν σ' αυτούς.

Έμμεσοι στόχοι της επίθεσης η εξουδετέρωση των γαλλικών και ρωσικών προσβάσεων στο ιρακινό πετρέλαιο• ο έλεγχος των ενεργειακών πόρων όλης της Ευρώπης• η προώθηση της περικύκλωσης τόσο της Ρωσίας όσο και της Κίνας. Σύμφωνα με ορισμένες εκτιμήσεις, οι επεμβάσεις στη Γιουγκοσλαβία, το Αφγανιστάν και το Ιράκ αποτελούν προεόρτια ενός τρίτου παγκοσμίου πολέμου που προωθούν οι Αμερικανοί για να επιβάλουν και ενισχύσουν την αμφισβητούμενη παγκόσμια ηγεμονία τους.

Μέσα απ' το πρίσμα μιας χώρας που εδώ και πάνω από 40 χρόνια βρίσκεται στο στόχαστρο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, όπως η Κούβα, την 1η του Μάη 2003 ο Φιντέλ Κάστρο εκτιμούσε ότι η πολιτική Μπους φαίνεται να επιδιώκει «μια παγκόσμια στρατιωτική δικτατορία, στηριγμένη στην αποκάλυπτη βία, πέρα από κάθε διεθνή νόμο και διεθνή οργανισμό. Οι μέθοδοι και οι αντιλήψεις που φιλοδοξούν σήμερα να κυβερνήσουν τον κόσμο δεν διαφέρουν απ' αυτές των ναζί».

Β. Η υπεραντιδραστική ομάδα των Μπους, Τσένεϊ, Ράμσφελντ, Βόλφοβιτς, Άρμιτατζ, που ήρθε στην εξουσία με δικαστικό πραξικόπημα και με την ολόπλευρη υποστήριξη των πολυεθνικών του πετρελαίου και του πολέμου, συνοδεύει τη δολοφονική εξωτερική της πολιτική και με μια σειρά φασιστικού τύπου μέτρα και στο εσωτερικό της χώρας. Όπως το περιβόητο «Πάτριος Άκτ» που νομιμοποιεί τα βασανιστήρια και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης τύπου Γουαντάναμο, την ίδρυση του Υπουργείου Ασφαλείας με τους 170.000 υπαλλήλους που προσλαμβάνονται χωρίς κανένα συνδικαλιστικό δικαίωμα, με έναν προϋπολογισμό \$37,5 δις και μια νέα νομοθεσία που δίνει τη δυνατότητα στον Αμερικανό πρόεδρο το δικαίωμα για αποφάσεις πέρα από κάθε δικαστικό ή κοινοβουλευτικό έλεγχο.

Να πού οφείλεται το μίσος και η κατακραυγή των λαών απέναντι στην αμερικάνικη υπερδύναμη• που δεν αντιμετωπίζουν ως εχθρό τους Αμερικανούς εργαζόμενους, αλλά την υπεραντιδραστική ηγεσία τους και τα συμφέροντα που εκπροσωπεί και που αντίθετα παρακολουθούν με τη μεγαλύτερη συμπάθεια και ελπίδα τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις τους κατά της ιμπεριαλιστικής «παγκοσμιοποίησης» απ' το Σηάτλ κι εδώ, για να ξεσηκωθούν κατά του πολέμου πολύν καιρό πριν ξεκινήσει η εγκληματική επίθεση κατά του Ιράκ.

Γ. Οι βαθύτερες αιτίες γι' αυτή την εξέλιξη βρίσκονται στην ίδια την ανισόμετρη ανάπτυξη

του καπιταλισμού, στη μακρόχρονη οικονομική κρίση, στην αλλαγή των οικονομικών συσχετισμών των δυνάμεων. Οι ΗΠΑ, αναμφισβήτητος κυρίαρχος στο οικονομικό, πολιτικό και στρατιωτικό επίπεδο μετά το Β' παγκόσμιο πόλεμο, έχουν χάσει πια την απόλυτη οικονομική πρωτοκαθεδρία τους. Ευρώπη και Ιαπωνία έχουν λίγο πολύ εξισορροπήσει σε παραγωγική ισχύ, βιομηχανία και τεχνολογία την αμερικάνικη οικονομία. Η σημερινή Ε.Ε. έχει αναδειχτεί σε πρώτη εμπορική δύναμη και το ευρώ απειλεί τη διεθνή κυριαρχία του δολαρίου. Αντίθετα οι ΗΠΑ είναι σήμερα η πιο υπερχρεωμένη χώρα του κόσμου, με ένα εσωτερικό και εξωτερικό χρέος που έχει φτάσει στα 200% του αμερικάνικου ΑΕΠ, με διαρκή απώλεια αγορών και 450 δις \$ εμπορικό έλλειμμα, με τα αλληπάλληλα κραχ στα χρηματιστήρια που οδήγησαν τις μετοχές υψηλής τεχνολογίας του Νάσντακ στην απώλεια του 70% της αξίας τους, με σοβαρή επιδείνωση της κατάστασης των εργαζομένων, 45 εκ. φτωχούς, δεκάδες εκατομμύρια ανασφάλιστους, άνεργους, άστεγους, περιπλανώμενους. Να γιατί η αμερικάνικη υπερδύναμη αναζητεί σήμερα διέξοδο, όπως έχει γίνει κι άλλες φορές στην ιστορία, στην αστρονομική αύξηση των πολεμικών δαπανών, στην αναμφισβήτητη στρατιωτική υπεροχή της, στους «προληπτικούς πολέμους».

Δ. Υπάρχουν αρκετοί που μπροστά σ' αυτήν την κατάσταση αναζητούν το αντίπαλο δέος στη διχασμένη Ευρώπη και στο γαλλογερμανικό άξονα. Ωστόσο και αυτές οι δυνάμεις δεν έχουν μόνο εξαπολύσει μια βάρβαρη επίθεση, στις σημερινές συνθήκες της κρίσης, ενάντια στο σύνολο των κατακτήσεων της εργατικής τάξης και των λαών στο εσωτερικό των χωρών τους. Είναι κι αυτές που συμμετείχαν ολόπλευρα στον πρώτο πόλεμο του Κόλπου, είχαν αναλάβει πρωταγωνιστικό ρόλο στο διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας, συμμετείχαν με κάθε τρόπο στην εισβολή και κατοχή του Αφγανιστάν. Αν διχάστηκαν σήμερα γύρω από τον πόλεμο του Ιράκ, αυτό δεν έγινε για να υπερασπίσουν τα δικαιώματα ανεξαρτησίας και κυριαρχίας μιας χώρας, αλλά για να υπερασπίσουν καλύτερα τα συμφέροντα τους, η μια ομάδα αμφισβητώντας τις κοσμοκρατορικές φιλοδοξίες των ΗΠΑ, και η άλλη προσπαθώντας να επωφεληθεί από αυτές. Καμιά πλευρά δεν παρέλειψε ωστόσο να σπεύσει για το μοίρασμα της λείας μετά τον πόλεμο.

Με τις σημερινές συνθήκες η Ε.Ε. θα κινείται ανάμεσα σε φιλειρηνικές κατά καιρούς δημαγωγίες και στην υποταγή απέναντι στις θελήσεις των ΗΠΑ. Χαρακτηριστική είναι η πρόσφατη στροφή κατά της Κούβας, η υιοθέτηση της στρατηγικής του «προληπτικού πολέμου» για τον έλεγχο των «όπλων μαζικής καταστροφής», η τοποθέτησή της υπέρ του πυρηνικού ελέγχου της Βόρειας Κορέας και του Ιράν, που διευκολύνει έναν νέο ιμπεριαλιστικό – εγκληματικό πόλεμο. Θα προσπαθήσει να κερδίσει καιρό παράλληλα για την ενίσχυση της στρατιωτικής της βιομηχανίας και την ανάπτυξη του ευρωστρατού. Με τη σημερινή κοινωνική και πολιτική φυσιογνωμία της Ε.Ε., η στρατιωτική εξισορρόπηση των ΗΠΑ είτε από τους ίδιους τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές είτε σε συμμαχία π.χ. με τη Ρωσία, η αλλαγή του συσχετισμού των δυνάμεων και σ' αυτό το επίπεδο θα μπορούσε να σημαίνει ακόμα κι έναν τρίτο ιμπεριαλιστικό παγκόσμιο πόλεμο.

Η υπόθεση της ειρήνης δεν είναι δυνατό να στηριχτεί πρώτα και κύρια παρά μονάχα στην ανάπτυξη του αυτόνομου μαζικού και αντιπολεμικού κινήματος, στους επαναστατικούς αντιιμπεριαλιστικούς και αντικαπιταλιστικούς αγώνες της εργατικής τάξης και των λαών. Μόνο μια τέτοια ανάπτυξη του κινήματος θα ήταν σε θέση να αξιοποιήσει τις όλο και οξύτερες ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις σε όφελος της ειρήνης και της κοινωνικής

απελευθέρωσης όλων των καταπιεζόμενων και εκμεταλλευόμενων.

Ε. Η παντοδυναμία της βίας των όπλων και της αυθαιρεσίας που προσπαθούν να μας εμφανίσουν οι ιμπεριαλιστές, δεν είναι όλη η αλήθεια και δεν πρέπει να μας εντυπωσιάζει. Τα δόγματα του «προληπτικού πολέμου» για να μην υπάρξει ποτέ δύναμη που θα μπορούσε να απειλήσει την ηγεμονία των ΗΠΑ δεν είναι μόνο εξαιρετικά αντιδραστικά κι απαράδεκτα. Δείχνουν και την πανικόβλητη ανησυχία των ΗΠΑ μπροστά στη βαθιά και παρατεταμένη κρίση του σύγχρονου καπιταλισμού και στη διαρκή οικονομική και πολιτική απώλεια εδάφους από τη μεριά της αμερικάνικης υπερδύναμης.

Κι αυτό γιατί, όπως στο παρελθόν έτσι και τώρα, καμιά εξουσία δεν μπόρεσε ούτε θα μπορέσει ποτέ να στηριχτεί πάνω στις λόγγες και μόνο. Οι ανοιχτές πληγές της πρώην Γιουγκοσλαβίας, η εγκάθετη όσο και παραπαίουσα «κυβέρνηση» της Καμπούλ, το νέο κατοχικό καθεστώς του Ιράκ, μπορεί να σηματοδοτούν μια σειρά στρατιωτικές νίκες των ΗΠΑ και των συμμάχων τους. Και είναι σίγουρο ότι σχεδιάζουν κι άλλες. Που όμως κάθε μια απ' αυτές, αντί για την υποταγή και τη σταθεροποίηση που επιδιώκουν, θα τους περικυκλώνει με το ασίγαστο μίσος και την αντίσταση των λαών, με όλο και πιο εκρηκτική την παγκόσμια κατακραυγή κι αγανάκτηση. Θα πυροδοτεί τις ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις και την αναζήτηση άλλων πολιτικοστρατιωτικών ιμπεριαλιστικών αξόνων.

Σ' αυτές τις συνθήκες καμιά «υπερδύναμη», όχι μόνο οικονομικά στριμωγμένη, αλλά και χρεοκοπημένη ηθικά και πολιτικά όπως είναι οι ΗΠΑ, δεν θα έχει την αντοχή να αντιμετωπίσει τους πολύμορφους, πεισματικούς και παρατεταμένους αγώνες των λαών. Αλλά και το ίδιο το αντιπολεμικό κίνημα, με τους Αμερικανούς συναγωνιστές στην πρώτη γραμμή, αποκτώντας συνείδηση της δύναμης του, θα μπορούσε να μάθει στους αλαζόνες και ανεγκέφαλους πράκτορες των πολυεθνικών στον Λευκό Οίκο και στο Πεντάγωνο, αυτό το άλλο «Σοκ και δέος» της οργανωμένης πάλης των μαζών σε κάθε γωνιά του πλανήτη.

Καταπολεμώντας τη στοίχιση με τον ένα ή τον άλλο ιμπεριαλιστικό πόλο, μπαίνοντας θαρραλέα μέσα στο πολύμορφο αντιπολεμικό κίνημα των μαζών, ενάντια σε κάθε σεχταρισμό και περιχαράκωση, δουλειά των επαναστατών ήταν και παραμένει η ανάπτυξη του αυτόνομου αντιιμπεριαλιστικού–αντιπολεμικού και αντικαπιταλιστικού κινήματος. Που θα συνδέει το σύνολο των επί μέρους κοινωνικών και πολιτικών αιτημάτων με την επαναστατική προοπτική. Γιατί όπως στο παρελθόν έτσι και τώρα δεν υπάρχει παρά μια και μόνη διέξοδος: «Είτε η επανάσταση θ' αποτρέψει τον πόλεμο, είτε ο πόλεμος θα φέρει την επανάσταση».